కథా కౌముది

ప్రేమతో..! రామ్ పెరుమాండ్ల

సమయం గడియారంలో రాత్రి తొమ్మిదిపై నుంచి చిన్న ముల్లు మెల్లిగా కదులుతున్నది. ఊర్లోని అన్ని ఇంటి తలుపులు ఒక్కొక్కటిగా మూసుకొని నిశ్శబ్దంగా నిద్రపోతున్నాయి.ఇంతలో అప్పటికే తినమని భోజనం పెట్టినప్పటికి తన కొడుకు ఇంకా తినకపోవడం చూసిన రవి అమ్మ, ఇంట్లో రవి కోసం అటు ఇటు వెతికుతూ చివరకు ఇంటి ముందుకు వచ్చి చూస్తే రవి అరుగుపై తన ఫోన్ చూసుకుంటూ ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు .

"నాయనా రవి! ఇంత వరకు తినకుండా ఏం చేస్తున్నావు అక్కడ! వచ్చి తిని పడుకో" అంటూ పిలవడంతో మొదటి పిలుపుకు పలకపోవడంతో ఏదో చదువుకుంటూన్నట్టు ఉన్నాడని వెళ్ళిపోయింది.

కానీ రవి గత రెండు నెలలుగా తనను వెంటాడుతున్న బాధను మోస్తున్నాడు. ఫోన్లో తను ప్రేమించే అమ్మాయి ఫోటో చూసుకుంటూ ఆమె సమాధానం కోసం తడి కన్నీళ్ళతో కుమిలిపోతూ ఎదురుచూస్తున్నాడు.

నిజానికి వారిది కాలేజ్ రోజులనాటి ప్రేమ ఇప్పుడు వారికి ఒక ఇరవై సంవత్సరాల వయస్సు ఉండొచ్చు. ఇద్దరి మనస్ఫూర్తిగా సాగుతున్న ప్రేమనే కానీ గత రెండు నెలలుగా తనను స్వాతి పట్టించుకోవడం లేదు. దూరం చేస్తున్నది .అందుకే రవికి ఇది అంతుచిక్కని ప్రశ్నగా మిగిలి అదే ఆలోచనలో ఉంటున్నాడు. ఏ క్షణమైనా తన స్వాతి నుంచి సమాధానం రావచ్చని ఫోన్లో ఆమె ఫొటోనే చూసుకుంటూ వారు గడిపిన జ్ఞాపకాలను నెమరువేసుకుంటూ కూర్చున్నాడు.

ఇలా నిశ్శబ్దంగా సాగుతున్న వాతావరణంలో ఒంటరిగా ఆలోచనలో పడ్డ రవికి అనుకోకుండా ఫోన్ మోగిన శబ్దం విని ఒక్క క్షణంలో ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టయింది. స్వాతినే తన ముందుకు వచ్చినంత ఆనందిస్తూ తనను ఎందుకు ఇంతటి క్షోభకు గురి చేసిందని అడగాలనుకున్నాడు రవి. కానీ ఫోన్ వచ్చింది తన మిత్రుడు తరుణ్ నుంచి. రవి నిరాశతో మొదట ఎత్తలేదు. కానీ తరుణ్ పదే పదే చేస్తున్నాడు. ఈ సాయంత్రమే చౌరస్తాలో టీ కొట్టు దగ్గర కలిసినప్పుడు తన బాధను

చెప్పుకున్న రవి. బహుశా తన బాధను ఓదార్చడానికి చేస్తున్నడేమోనని అనుకుంటూ తనకు ఇష్టం లేకపోయినా నీరసంగా ఫోన్ ఎత్తాడు .

"హలో రవి "అంటూ అటునుంచి తరుణ్

"ఆ చెప్పు ర ,తరుణ్!' అంటూ ఇటు రవి .

"ఇందాకే తెలిసింది సాయంత్రం పొలంలో పశువులకు గడ్డి కోస్తుండగ రఘు వాళ్ళ బావకు ఏదో పాము కరిచిందంట వెంటనే మన కల్వకుర్తి గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్ కు తీసుకెళ్లారంట మనం కూడా వెళదాం నువ్వు రెడీగా ఉండు.నేను బయలుదేరుతున్న" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి తన బైక్ తీసుకొని కదిలాడు.

రఘు, తరుణ్, రవి ముగ్గరు చిన్ననాటి నుంచి మంచి స్నేహితులు. ఒకరిని విడిచి ఒకరు ఉండలేరు. వారి మధ్య ఎలాంటి దాపరికలు ఉండేవి కావు. వాళ్లకు రఘు వాళ్ళ బావ చంద్రయ్యతో కూడా మంచి సత్సంబంధాలు ఉండేవి. కల్వకుర్తికి వారి ఊరికి మధ్య తక్కువ దూరమే ఉండడంతో త్వరగానే హాస్పిటల్ కు చేరారు ఇద్దరు.

వెళ్ళగానే రఘును కలిసి ఓదార్చుతూ అక్కడున్న డాక్టర్ ను కలిసి ట్రీట్మెంట్ ఇప్పించి చంద్రయ్య ఆరోగ్య పరిస్థితిని అడిగి తెలుసుకున్నారు. అక్కడే ఓ బెంచీపై కూర్చున్న చంద్రయ్య భార్య బాలమణి ఎంతో దుఃఖాన్ని మోస్తున్నది. తన ఇద్దరు పిల్లల్ని ఒళ్ళోకి తీసుకొని ఏడుస్తున్నది.

ఇది గమనించిన తరుణ్ బాలమణి దగ్గరకు చేరి "అక్క నీవేమి బాధపడకు బావకు పెద్దగా ప్రమాదమేమి లేదని డాక్టర్ గారు చెప్పారు" అంటూ బాలమణిలో కొంత ధైర్యం నింపే ప్రయత్నం చేశాడు.

అప్పటికే ఎంతో దుఃఖాన్ని మోస్తున్న బాలమణి తన చెంపలపై ఎండిపోయిన కన్నీటి చారాల్ని తన చీర కొంగుతో తుడుచుకుంటూ తరుణ్ చెప్పిన మాటలకు కొంత సేద తీరుతూ "మంచి మాట చెప్పినవు తమ్మి!, లేకపోతే నేను ,నా పిల్లలం దిక్కులేని వాళ్ళమవుదుము." అంటూ బాధ తాలూకు మాటల్ని వాళ్ళ ముందేసింది .

కొంత సమయానికి ఒక నర్సు బయటకొచ్చి “పెద్ద ప్రమాదమేమి లేదు కనుక చంద్రయ్యను ఈ రాత్రికి ఇక్కడే ఉంచి రేపు ఉదయాన్నే తీసుకువెళ్లండి” గ్లూకోజ్ బాటిల్ ఎక్కిస్తూ చెప్పింది. దాంతో రఘుకి తోడుగా ఈ రాత్రికి అక్కడే ఉందామని రవి,తరుణ్ లిద్దరూ నిర్ణయించుకున్నారు.

మరికొంత సమయానికి ముగ్గురు బయటకు కదులుతుండగా రవిని గమనించాడు తరుణ్. తను ఎప్పుడు ఫోన్ పట్టుకొని అదే ఫొటో చూస్తున్నాడు. మనిషైతే ఉన్నాడు కానీ మనసు మొత్తం అదే ధ్యాసలో ఉన్నదని భావిస్తూ " అరే ,రవి ఎందుకు అంతలా కుమిలిపోతావు. జీవితంలో మనం అనుకున్నవన్ని జరిగిపోతాయా చెప్పు? కొన్నిసార్లు పరిస్థితులకు తగ్గట్లు మనం సర్దుకుపోవాలి. అర్థం చేసుకోరా."అంటూ రవిని సముదాయించేతట్టు చెప్పాడు తన స్థితిని చూడలేక.

అప్పటివరకు ఎంతో మౌనం మోస్తున్న రవికి ఒక్కసారిగా మాట్లాడటకు మనుషులు దొరికినట్టుగా ఉద్వేగభరితమైన బాధతో "ఏం చెప్పమంటారురా! ఈ అమ్మాయిలు ఎందుకు ప్రేమిస్తారో ఏమో?ఆ తరువాత ఏమి చెప్పకుండానే వేరేవారితో ఎగిరిపోతారు "అంటూ బాధతో జవాబిచ్చాడు.

అమ్మాయిల దృష్టిలో ప్రేమకు విలువుండదు అన్నట్టుగా కొంత నిరుత్సాహంతో మరి కొంత సమయానికి "ఇంట్లో వాళ్ళ కోసం ధైర్యం చేయలేక జీవితాన్ని ఎవరితోనైనా సర్దుకుపోతారు."అంటూ చెబుతుండగా వీడు వినేటట్టు లేడు అని రఘు ఆ విషయాన్ని మరిచేలా "సరే ఇక మనం ఏదైనా తినేసి అక్కవాళ్ళకు తినడానికి పార్సిల్ తెద్దాం పదా!"అంటూ హాస్పిటల్స్ ముందుండే హోటల్ దగ్గరకు వెళ్లారు.

కానీ రవి అదే నిరుత్సాహంతో ఎవరు ఏమి చెప్పిన వినట్లేదు.అందుకే భోజనం కూడా సరిగా చేయలేదు .ముగ్గురు భోజనం పూర్తయ్యాక పార్సిల్ తో తిరిగి హాస్పిటల్ దగ్గరకు చేరుతుండగా "మీరు ఇక్కడే కూర్చోండి నేను లోపలికి వెళ్ళి అక్కకు భోజనం ఇచ్చి వస్తాను"అని రవి ,తరుణ్ లకు చెప్పి పార్సిల్ తో లోపలికి వెళ్ళాడు రఘు .

★★★

ఆ రాత్రి నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో హాస్పిటల్ ముందుండే బెంచీపై కూర్చున్న రవి, తరుణ్ ల మధ్య కొన్ని మాటలు కదిలాయి .కానీ రవి మనసు నిండా అవే ఆలోచనలు స్వాతి తనను ఎందుకు దూరం చేస్తుందని,అసలు తన ఫోన్ లిఫ్ట్ చేయకపోవడానికి కారణం ఏంటని పరిపరి విధాలుగా ఆలోచిస్తున్నాడు. ఎంత వెతికిన వారి ప్రేమలో ఏ చిన్నపాటి మనస్పర్థలు కూడా రాలేదని ఆలోచిస్తుండగా అకస్మాత్తుగా ఒక కారు వచ్చి వారి పక్కగా ఆగింది.అంతలోనే అందులో నుంచి ఒకతను దిగి అక్కడే కూర్చున్న రవి, తరుణ్ లతో "బాబూ !డాక్టర్ ఉన్నారా? ఎమర్జెన్సీ వార్డు కి ఎటువైపు తీసుకెళ్ళాలి?"అంటూ ప్రశ్నిస్తుంటే అప్పటినుండి దీర్ఘలోచనలో ఉన్న రవిపై నీళ్ళు చల్లినట్టుగా అనిపించి "అటువైపు వెళ్ళాలి పదండి "అంటూ అనేలోపే కాస్తా సాయం చేయమన్నట్టు సైగలు చేసాడు.

చూస్తే కారులో అమ్మాయి మెడపై గాయాలతో స్పృహ కోల్పోయి పడుంది. దాదాపు ఆమెకు ఇరవై సంవత్సరాలు ఉండొచ్చు. అందంగా ఉన్నది. రవికి అక్కడ ఏం జరుగుతుందో అర్థమవ్వడం లేదు. కారులోంచి దిగిన వ్యక్తి ఆ అమ్మాయిని తలవైపు పట్టుకోగా రవి ఆ అమ్మాయి కాళ్ళవైపు పట్టుకొని తొందర తొందరగా ఎమర్జెన్సీ వార్డులోకి కదిలారు. వీరితో పాటు తరుణ్ కూడా లోపలికి వెళ్ళి డాక్టర్ ను తీసుకురావడానికి వెళ్ళాడు..

ఆ అమ్మాయిని బెడ్ పై పడుకోబెట్టారు. అప్పటికే తన బావకు భోజనం ఇవ్వడానికి వచ్చిన రఘు. తన బావ చంద్రయ్య బెడ్ ప్రక్కనే రవి ఆ అమ్మాయిని తీసుకొచ్చి పడుకోబెట్టడం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఎవరన్నట్టు రఘు కనులతో సైగ చేస్తుండగా ఎవరో తెలీదన్నట్టు తలూపుతూ పక్కకు కదిలాడు రవి.

అంతలోనే హాస్పిటల్ వైద్య సిబ్బంది చక చక ట్రీట్మెంట్ మొదలుపెట్టారు. ఒక్కసారిగా హాస్పిటల్ వాతావరణం నిశ్శబ్దంగా మారిపోయింది. అందరిలో తెలియని ఉత్కంఠ ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలనే ఆత్రుతతో ఎదురుచూస్తున్నారు. అక్కడక్కడ కొన్ని గుస గుసలు వినిపిస్తున్నాయి. వైద్య సిబ్బంది అటు ఇటు కదులుతున్నారు.

ఇలా జరుగుతున్న సమయానికి వార్డు బాయ్ "బాబూ!బయట ఉండండి పిలుస్తారు" అని వారికి చెప్పడంతో బయటకు కదులుతున్నా కారులోంచి దిగిన వ్యక్తికి కండ్లల్లో నీళ్ళు ఆగటంలేదు.

రవి కూడా ఆ అమ్మాయికి ఎలాంటి ప్రమాదం జరగొద్దని తనలో తానే కోరుకుంటున్నాడు. వారు బయటకు అలా వెళ్తుంటే తరుణ్ కారులో వచ్చిన వ్యక్తితో "ఎలా జరిగింది ?"అంటూ తెలుసుకొనే ప్రయత్నం చేశాడు.

"ప్రేమ కోసం ఆత్మహత్య బాబూ! ఉరివేసుకుంది"అంటూ బాధ తాలూకు మాటలతో అన్నాడు.

రవికి ఎంతో బాధ వేసింది ఆ అమ్మాయి తప్పక బ్రతకాలి అన్నట్టు బలంగా కోరుతున్నాడు.

అలా ముగ్గురు హాస్పిటల్ బయట ఉన్న బెంచీపై కూర్చునేలోపే మరో మూడు కార్లు, ఒక ఆటోలో ఆ అమ్మాయి సంబంధికులు వచ్చారు. వస్తూనే ఏడుపుల రాగలతో హాస్పిటల్ మొత్తం నిండిపోయింది. మరి కొంత సమయానికి లోపటినుంచి ఆ అమ్మాయి శవాన్ని మార్చురీ వార్డు లోనికి తీసుకువెళ్తున్నారు. ఇది చూసిన అమ్మాయి సంబంధికులు ,అమ్మాయి తల్లి దుఃఖం ఆపుకోలేకపోయారు. హాస్పిటల్ నిండా దుఃఖం ప్రవహిస్తున్నది. రవి కూడా నమ్మలేకపోతున్నాడు మనిషి చావు ఇంత తేలికనా అన్నట్టు తన చేతుల్లో తీసుకుపోయిన అమ్మాయి చనిపోవడం ఎంతో ఉద్వేగానికి లోనయ్యాడు. తనకు మాటలు రావడం లేదు. అక్కడ అంత విషాద ఛాయలు అలుముకున్నాయి.

ఈ రాత్రి ఒక కలగ మిగిలిపోతే బాగుండు అన్నట్టుగా తను కళ్ళ ముందే జరిగిన సంఘటన నుంచి తేరుకోలేకపోయాడు. ఆ తల్లి ఏడుస్తుండగా రవికి తెలియకుండానే ఏడుస్తున్నాడు. లోపటినుంచి బయటకొచ్చిన రఘు,బయట ఉన్న తరుణ్ ఇద్దరు కలిసి రవిని ఓదార్చుతున్నారు కానీ అతను ఏడవడం చూడడం వారిద్దరికీ ఇదే మొదటి సారి కూడా.

★★★★

చనిపోయిన ఆ అమ్మాయి ప్రేమలో విఫలమై ఉరివేసుకొని ఆత్మహత్య చేసుకుందని కారులో తీసుకొచ్చిన వ్యక్తి ద్వారా తెలిసిన క్షణం నుంచి రకరకాల వ్యక్తులకు రకరకాల ఆలోచనలు. ఈ బాధకు తట్టుకోలేక "ఇంత చిన్న వయసులో బంగారు భవిష్యత్తును విడిచి కేవలం ప్రేమ కోసం జీవితాన్ని వదులుకోవడం నిజంగా నేరం. ప్రేమ ఒక మనిషిని దూరం చేస్తోందంటేనే నమ్మలేకపోతున్న"అంటూ తరుణ్ మనస్తాపంతో బాధను వ్యక్తపరిచాడు. ఈ సంఘటన నుండి ఇంకా తేరుకోలేకపోతున్న రవికి తన మనసులో ఎన్నో అనుమానాలు తిరుగుతున్నాయి.

ఆ అమ్మాయి స్థానంలో తన స్వాతినే ఉండుంటే ఇంకెంతల కుమిలిపోయేవాన్నోనని ఆలోచిస్తున్నాడు. అందుకే తన ఫోన్ లో స్వాతి ఫొటోనే చూస్తూ ఎడతెగని కన్నీళ్లను జారవిడుస్తూ స్వాతి కూడా తన ఫోన్ ఎత్తకపోవడానికి ఏవో తప్పక కుటుంబ సమస్యలు ఎదురుకావొచ్చని అనుకుంటూ "నిజం చెప్పావురా! తెలిసి తెలియని వయసులో ప్రేమకు ఆకర్షితులమై జీవితాలను కోల్పోతున్నాం. కుటుంబాలకు జీవితానికి సరిపడా శోకాన్ని మిగిల్చుతున్నాం ."అంటూ పశ్చాత్తంతో పలుకుతూ అసలు విషయం తెలుసుకుందామని ఆరాటపడుతున్నాడు రవి.

అక్కడంతా గుంపు గుంపులుగా విడిపోయారు. వారి బెంచీ ప్రక్కల గుంపు చనిపోయిన అమ్మాయి ఊరి యువకులతో మాట్లాడుతున్నారు.

"మధ్యాహ్నం వరకు అందరితో కలిసే ఉన్నది. అందరూ సాయంత్రం వచ్చి చూస్తే ఉరి వేసుకున్నది. నిజానికి తన ప్రేమ వ్యవహారం ఇంట్లో తెలిసి అబ్బాయిది వేరే కులం అవడంతో గత నెలలో బలవంతంగా మరొక అబ్బాయితో పెళ్ళి నిశ్చయించారు. అది మనసులో పెట్టుకొని అటు ప్రేమించిన వానికి, తల్లిదండ్రులకు న్యాయం చేయలేక ఇలాంటి అఘాయిత్యం చేసింది. చదువులో మంచి ర్యాంకర్ కూడా తను " అంటూ ఎవరో ఆ ఊరి యువకుడు చెబుతుండగా ఇది వినిన రవికి తన కథనే విన్నట్టుగా కుమిలిపోయాడు.అటు మార్చురీ గది దగ్గర గేటును పట్టుకొని రోధిస్తున్న ఆ తల్లిని ,ఆ తండ్రిని ఆపడం ఎవరి వల్ల కావట్లేదు. "అయ్యో !నా బంగారు కొండ నన్ను విడిచిపోయిందే .ఇక నేనుండను" అంటూ హాస్పిటల్ ముందుండే రోడ్డువైపు వాహనాల పైకి పరుగెడుతున్నది చనిపోవడానికి తృటిలో ప్రమాదం తప్పింది.

అమ్మాయి అన్నను పట్టుకొని వాళ్ళ చుట్టాళ్ళందరు ఏడుస్తుంటే "చెల్లె ఎంతపని చేశావమ్మా!"అంటూ తలను కొట్టుకుంటూ ఏడుస్తుంటే ఇన్ని శోకాలకు కారణం ఎంటని ఆలోచిస్తూ " మనుషులు మూర్ఖత్వం ఎప్పుడు మారుతుందో కదరా! తెలియని వయసులో ప్రేమకు తల్లిదండ్రులు కూడా బాధ్యులేరా! వాళ్ళ సమస్యకు పరిష్కారం చూపకుండా దానిని కప్పిపుచ్చుకునేందుకే ఎక్కువ ప్రయత్నిస్తారు. ఇదిగో ఇలాంటివి ఆత్మహత్యలు ఇంకా కొనసాగుతూనే ఉన్నాయి".అంటూ రఘు తన ఇద్దరి మిత్రులతో అంటుండగా,అక్కడే వారి పక్కల ఉండి వింటున్న హాస్పిటల్ వార్డు బాయ్ గా పనిచేసే ఒక నలభై ఏళ్ల వయసున్న వ్యక్తి ఇలాంటివి ఎన్నో చూసిన అనుభవంతో "ప్రతి వ్యక్తికి ఆలోచన చేసే విధానంలో పరిణితి ఉండాలి బాబూ అప్పుడే ఇలాంటి ప్రమాదాలు జరగవు. మీరు నిదానంగా ఆలోచిస్తే ఆ అమ్మాయికి ,ఆ వయసులోని వారికి ప్రేమలో పడటం కంటే జీవితంపై దృష్టి పెట్టడం ముఖ్యం. తల్లిదండ్రులు కూడా సామరస్యంగా చర్చించి ఉంటే ఇపుడు అమ్మాయి బ్రతుకేది. ఎప్పుడైతే వారు వారి కులానికి గౌరవం ఇచ్చే ప్రయత్నం చేశారో అపుడే ఆ అమ్మాయి చనిపోయింది. ఇది బాధ్యతలు మరిచిన సమాజం బాబూ! మనమే అర్థం చేసుకొని బ్రతకాలి" అంటూ ఆ వ్యక్తి చెప్పగా రవి తన స్వాతి గుర్తుకొచ్చి ఆమె పరిస్థితి ఎలా ఉందో అన్నట్టుగా ఆలోచిస్తున్నాడు. అమ్మాయి కుటుంబ కట్టుబాట్లు ,ఆమెపై

సమాజం చూపే ధోరణి వీటన్నింటికి ప్రభావమవుతూ ఎంతలా సంఘర్షణకు గురౌతుందోనని దుఃఖం లోనే ఆలోచిస్తున్నాడు రవి.

★★★

మార్చురీ రూమ్ గేటు దగ్గర తల్లిదండ్రులు ఏడుస్తూనే ఉన్నారు. అమ్మాయి జ్ఞాపకాలతో ఒక్కొక్కటిగా తన దుఃఖంతో విలపిస్తుంది అమ్మాయి తల్లి. దాదాపు అర్ధరాత్రి కావొస్తుంది. అక్కడ గుమికూడిన యువకులలో ఒకరికి ఫోన్ ద్వారా అమ్మాయిని ప్రేమించిన అబ్బాయి కూడా ఈ వార్త తెలిసి విషం త్రాగి చనిపోయాడని తెలిసింది. ఇది తెలిసి రవి గుండె మరింత బరువెక్కింది. ఆ అమ్మాయి ప్రాణం విడిచిన దేహాన్ని మార్చురీ గది దగ్గర ఒక అనాధగా పెట్టడంతో అల్లారు ముద్దుగా పెంచుకున్న గారాల కూతురు ఒంటరిగా మిగిలిందని గేటు వద్దనే కూర్చుని రోధిస్తున్న ఆ తల్లిని చూస్తూనే రాత్రంతా మేల్కొనే ఉన్నాడు రవి. మిగితా కార్యక్రమాలు రేపు జరుగుతాయని డాక్టర్ లు కుటుంబ సభ్యులకు తెలుపుతూ పోలీసులకు సమాచారం అందించగా వారు కేసు నమోదు చేసుకొని విచారణ ప్రారంభించారు.

కానీ ఇదంతా కళ్ళముందే చూస్తున్న ఆ ముగ్గురికి ఇదొక సామాజిక పాఠం గా తెలిసిందని అనుకుంటూ ప్రేమవలన పోయిన ఇద్దరి ప్రాణాలు తిరిగి తీసుకురాలేమని ప్రేమకు తెలియని వయసులో సంఘర్షణకు గురికావడం కుటుంబాలు ఎలా నాశనం అవుతున్నాయో వాళ్ళ జీవితకాల బాధను మోయలేక ఎంత కుమిలి కుమిలి చస్తున్నారో మనం చూస్తూనే ఉన్నామని అనుకున్నారు.

రవి తన జీవితానికి సంబంధించిన గొప్ప పాఠం తెలిసిందని అనుకున్నాడు. అలా సమయం ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిన కన్నీళ్ల తడితోనే తెల్లారింది.ఇక ఆ ముగ్గురు రఘు వాళ్ళ బావను తీసుకొని ఇంటికి బయలుదేరారు.

తనవల్ల,తన ప్రేమవల్ల ఎవరు నష్టపోవద్దని తన జీవిత సమస్యను పరిష్కరించుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. జీవితంపై దృష్టి పెట్టి తను ప్రేమించిన స్వాతికి ఫోన్ చేసి కాకుండా నేరుగా ఇంటికి వెళ్ళి కలిశాడు. స్వాతి ఇంట్లో రవి ఊహించిందే జరిగింది. స్వాతి ఏడ్చి ఏడ్చి కన్నుల కింద నల్లని చారలు కనిపించాయి. ఆమె ఈ రెండు నెలలు ఎన్ని కష్టాలు అనుభవించిందో ఉహించాడు. ఇక తప్పదని స్వాతితో పాటే వారి తల్లిదండ్రులకు "మా ప్రేమ వల్ల ఎవరి జీవితాలు నష్టపోవద్దు. మేము ఉన్నతమైన జీవితాన్ని పొందాకే ఒక్కటవుతాం.మాపై నమ్మకం ఉంచండి. ఇక మీరు ఇతర ఏ విషయాలు ఆలోచించవద్దు.దయచేసి అర్థం చేసుకోండి."అని స్వాతి నాన్నగారిని రవి కోరాడు.

అల్లారుముద్దుగా పెంచుకునే కూతురి జీవితం నాశనం అవ్వడం సహించలేనని ఎందుకు ఇన్ని రోజులు మృగంలా ప్రవర్తించానోనని తనలో తానే ఆలోచించాడు. అందుకే సామాజిక దృష్టితో కాకుండా లోతుగా ఆలోచించి చిన్న చిరునవ్వుతో తన కూతురు స్వాతి వైపు చూస్తూ కనురెప్పలను ఒప్పుకున్నట్టుగా ఆర్పాడు. వెంటనే స్వాతిపై పచ్చని

ఆనందవర్షం కురిసినట్టుగా తన నాన్నపై వాలింది. రవి ఎంతో ఆత్మవిశ్వాసంతో తన జీవితాన్ని ప్రారంభించాడు.జీవితంపై ఉండే నమ్మకమే ప్రేమ అనుకుంటూ ఇంటికి కదిలాడు.

Click here to share your comments